

Quo vadis? Magyarország, anno 2024 farsangja

Elmúlt a karácsony, aztán a szilveszter is. Pár, a télre emlékeztető nap után bekopogtatott a tavasz, az eddigi legmelegebb januárt produkálva. Ettől a meteorológiai anomáliától eltekintve – dehogyan anomália ez, inkább az antropocén új normája – az új év éppen ott és úgy folytatódott, ahogy az elmúlt év végződött. Az ünnepeink csak általunk kreált és a kultúránk által megőrzött virtuális mérföldkövek az idő végtelennek tűnő kontinuumában. Én is ott folytatom, ahol tavaly abbahagytam. Mert a hírek egyre csak jönnek a hazai egészségügyről. Hogy ez a helyzet katasztrófális, vagy éppen elfogadható, sőt „elkerülhetetlen törvényszerűség” a gazdasági fejlettségünkhöz mérten, arról erősen megoszlanak a vélemények. Egy azonban biztos: a megélhetési költségek után az egészségügy aggasztja legjobban az itt élőket.

Decemberben még az volt a hír, hogy mintegy kéttucatnyi vezetőt állított fel egyik napról a másikra a belügyminiszter. Ma viszont az, hogy a Dr. Manning János Baleseti Központ igazgatóját éppen a 65. születésnapját köszöntve menesztették, minden előzmény nélkül. Igaz, olyan hatályos jogszabály nincs, hogy 65 év felettiek ne tölthetnének be ilyen posztot... Talán, ha majd a másodfokú bíróság, aztán a Kúria, és végül még az AB is úgy gondolná, hogy nyilvánosságra kellene hozni azt a nagy műgonddal titkosított BCG-tanulmányt, amire az egészségügy átalakításakor előszeretettel hivatkoznak – reformnak nem nevezném, mert az csak egy jobb megoldásokat valószínűsítő, hatástanulmányokkal alátámasztott intézkedéscsomagot illetve meg –, nos akkor a legjobb esetben is csak pár év múlva és akkor is csak esetleg, ráeszmélhetnénk a humánpolitikai intézkedések igazi okára és céljára. Addig csak szurkálgathatjuk a ködöt... Spekulálhatunk, hogy kinek az érdeke ez? Mi lesz ettől jobb? És hogyan? De főleg: kinek?

Kinek lesz jobb attól, hogy az ügyeleti rendszer átszervezése után Pest megyében a korábbi 52-ből csupán 18 háziorvosi ügyeleti pont maradt? Az érintettek érdekét szolgálja-e, hogy a megmaradt szentendrei ügyelet közel 100 ezer embert fog ellátni? Javul-e az ellátás hozzáférhe-

tősége és minősége, ha például Egerből Debrecenbe kell vinni az akut szemészeti beteget – akár szirénázó mentővel? Mi lesz azzal a gyermekkel, akit az utolsó komppal kellene Tahitófaluból a megmaradt három Pest megyei gyermekorvosi ügyelet közül a legközelebbibe, Vácra szállítani – különösen télen, ködben, hazai útviszonyok között? Ki lesz majd a felelős a súlyos és maradandó egészségkárosodásokért?

Bőven vannak, akiknek nem évek múlva, hanem itt és most van szükségük a megfelelő minőségű, hozzáférhető, elérhető és humánus ellátásra. Ahogy azt az egészségügyi törvény előírja [1997. évi CLIV. törvény az egészségügyről, 6–7. § és 141. § (2) a)]... Nekik egyszerűen nincs idejük kivárni, amíg egy alaposan előkészített reform valóban jobb minőségű egészségügyi ellátást eredményezne. Közéjük tartozik *Karsai Dániel* alkotmányjogász is, aki a minapi blogjában erős kijelentéseket fogalmazott meg a legutóbbi egészségügyi ellátása kapcsán (POSZT MORTEM XXXVI.). Annak ellenére, hogy ő nem egy „átlagbeteg” és magánintézményben is kezelték, a 12 napos kórházi ellátása „rettentő sok kívánnivalót hagyott maga után...”, az „ő esetében különösen megalázó és kiszolgáltatott helyzetek tömkelegét élte át”. Az Alaptörvény II. cikkelyére, a sérthetetlen emberi méltóságra hivatkozva megállapította, hogy „A magyar egészségügy minden vele kapcsolatba kerülő ember méltóságát alkotmányellenesen sérti”. Szerinte azonnali társadalmi párbeszédre van szükség az egészségügy helyzetéről, melynek „...első lépése egy önálló egészségügyi minisztérium létrehozása, melynek élén egészségügyi miniszter áll”.

Igaza van. De ezt oly sokan, oly régóta tudjuk és mondjuk. Imamalomként...

Ez lenne mindenki, minden beteg és egészséges, idős és fiatal, élő és még meg sem született emberi lény, minden egészségügyi dolgozó és minden, Magyarországon egészségügyi ellátásra szoruló ember elemi érdeke. Mindenkié, aki úgy döntött, hogy itt él és itt akar meghalni is. De nagyon nem mindegy, hogy mikor, miért, hol és hogyan...

Kapócs Gábor
társfőszerkesztő